

Overweging Jacobuskerk Enschede

Zondag jaar C 2022-09-11, 24^e zondag door het jaar, "Gevonden worden"

Exodus 32,7-11,13-14 / 1 Timoteüs 1,12-17 / Lucas 15,1-10

Het Volk dat uit Egypte werd geleid werd ongeduldig in de woestijn – wie zou dat niet worden na vele jaren ploeteren, zonder concreet resultaat, zonder uitzicht op betere tijden. Wat geeft dan meer houvast dan een tastbaar beeld? Waar is God als je hem nodig hebt?

De Farizeeën en Schriftgeleerden werden ongeduldig van Jezus die buiten de paden liep en at met zondaars alsof het zijn vrienden waren. Want wat moet je nou met zondaars...

Maar Jezus sprak met hen niet zonder reden. Hij wilde mensen bewust maken: hoe ze weer op het goede pad konden komen. Hij wilde vertellen hoe God ondanks alles van hen houdt en zich in hen verheugt. Zich in óns verheugt.

Wat is dan zonde, wie is dan zondaar?

"Wat zonde!" roepen we vaak uit, als iets kapot is, eten niet meer goed is, als kleren niet meer passen, als kinderen verkeerde dingen doen. Jammer, bedoelen we dan.

Maar zonde vertroebelt – onze puurheid en onschuld verduistert. En dat doen we meestal niet eens bewust: het sijpelt langzaam in ons door. Door alles wat we meemaken worden we voorzichtig, zijn we op onze hoede, raken we onze onschuld kwijt. Door schade en schande worden we wijs, zeggen we dan. Maar is dat wel zo? Want wat is wijsheid?

Is wijsheid niet het onderscheid kennen tussen goed en kwaad? En is het nodig het kwade te kennen om het goede te herkennen?

Wijsheid zit al in ons. We zijn er mee geboren. Het is ons ingebakken. We zijn immers kinderen van God – broeders en zusters, gewenst. Wat er in ons leven ook gebeurt, welke narigheid ons ook overkomt – God heeft ons hier gewenst, anders waren we hier niet.

Hij kan ons echter niet behoeden voor de keuzes die we maken, voor de omstandigheden die ons overkomen, voor de patronen die we ontwikkelen, voor onze zwakheden. En die kunnen ons in een hoek drijven, ons machteloos maken, angstig, afhankelijk, verdrietig. In al onze onschuld kunnen we onze onschuld verliezen, zoals we bedoeld zijn. Dat is toch zonde!

Dan heb je er niets aan als iemand beweert dat jouw pech je eigen schuld is, dat je er zelf voor gekozen hebt, of dat je een profiteur bent, een slachtoffer of een luilak. Dat zijn de rechtvaardigen, die dat zeggen, de Farizeeërs en de Schriftgeleerden. De mensen die het beter weten, die geluk hebben gehad, die weten hoe het spelletje gespeeld moet worden, die macht hebben en weten hoe de wereld in elkaar zit. Maar wie faalt er dan? De zondaar of de rechtvaardige?

Ook dat concrete, dat gouden kalf, geeft geen vervulling, geen voldoening en geen vrede. Een mooie huis en leuke spulletjes, een dure auto of een intelligente opmerking, een optreden op tv. Het is allemaal leuk en aardig, maar iets wat van deze wereld is, is niet van de hemel.

Jezus is dat wel.

We maken geen indruk op God met wat we hebben, maar met wie we zijn.

Want wat is echt belangrijk? Wat is werkelijk mooi? Wat is het ware en wat is het goede?

Dat ware en dat goede is dichterbij dan we denken: wij zijn zelf dat kostbare zilverstuk, wij zijn zelf dat schaap dat is afgedwaald. Wij zijn van waarde. Wij zijn kostbaar. Zo kostbaar dat God bij voorbaat gelukkig en vol vreugde is dat hij ons vindt. Hij wil ons niet kwijtraken en we mogen gezien worden!

Jezus zoekt ons echte ik, ons ware, kostbare zelf, omdat hij weet dat we kostbaar zijn – Hij zoekt ons waar we zwak en bang en kwetsbaar zijn. Daar waar we ons niet durven laten zien, waar we in onze schulp kruipen.

Jezus zoekt ons waar wij verdwalen waar wij ons vergelijken met anderen, in mazen van de wet, in meningenstrijd op social media, in buitenkanten die iedereen maar even ziet en meteen weer vergeet.

Jezus zoekt ons waar wij ons verstoppen in uiterlijkheden, verslavingen, gemakkelijke oplossingen, in trots en vleierij of juist in verdriet, boosheid of wrok.

Jezus zoekt ons waar we verstrikt zijn in drogredenen, patronen en overtuigingen.

Jezus vindt ons waar we onzeker zijn en weerloos, vertroebeld zijn, verloren. Hij vindt ons in onze valkuilen.

Alles wat we aan narigheid en onzekerheid meemaken is als een woestijn. Dan kunnen we alleen God tot de orde roepen zoals Mozes dat deed. Dan moeten we bidden, God herinneren aan zijn belofte. En dat mogen we geloven: hij laat ons niet los.

Als Hij ons dan gevonden heeft... met warme belangstelling, oprechte aandacht, vriendelijke hulp, een uitgestoken hand, een luisterend oor - Dan breekt dat ons open: dat raakt, dat bevrijdt en lucht op. Dan kunnen we weer opkrabbelen, onszelf zijn. Ons kostbare zelf. Dat is reden voor feest!

We hebben elkaar daarbij nodig, omdat God ook door mensen werkt: voor aandacht en liefde en geborgenheid. Voor geloof in elkaar.

Geloven wij dat het anders kan? Geloven wij in de ander? Dragen ook wij mensen die falen niet na wat ze gedaan hebben: zijn wij vóór of tegen hen? Nemen wij het op voor de zwakken? Verheugen ook wij ons in de ander?

Gunnen we anderen een nieuwe horizon, een beloofd land? Geven we anderen hoop?

Met die barmhartigheid en Gods liefde voor ons kunnen we verder, op weg naar het beloofde land, zonder gouden kalveren. Gouden kalveren zijn zwaar en hangen als een molensteen om onze nek. Maar Gods liefde is zo licht als een veertje.

Met zijn geloof in ons mogen wij opveren! Amen.